

Ara que ve l'estiu

Mentre ens absorbeix el joc apassionant de la política gairebé a plena llum —després de llarga gana endarrerida—, té lloc a mitja claror una vasta estratagema de replega. L'èxit de l'operació depèn del grau d'embadaliment general, de fins a quin punt estiguem distrets estrenant caminadors democràtics i embriagant-nos amb l'esperança de pròximes llibertats. La qüestió és que mentre ens lliurem a somnis ben legítims d'arreglar el país, hi ha gent que treballa per fer-se'l a mida seva, impermeables a tota mena de crítiques.

No passa dia sense que la premsa ens doni una notícia o altra sobre possibles calamitats: la torre Sant Jordi en perill d'ésser abatuda, la casa Serra amenaçada de demolició, el Pla Comarcal pendent d'un sol requisit "administratiu" per a ésser dut a terme, el projecte d'urbanitzar el Tibidabo, un arc d'en Gaudí semidestruït, edificis protegits (que ja figuren en el famós Catàleg) víctimes d'un total abandó... El plany pels arbres que desapareixen de places i carrers es repeteix amb una trista regularitat. El pretext sempre és el mateix: obres indispensables. I la promesa no varia gaire: en plantaran de nous. A vegades ho fan, i se'ns brinda l'espectacle d'aquests bastons clavats verticalment, uns mànecs d'escombra que fan més patètica la substitució i que sovint tenen un pensament ràpid i una vida curta.

No falta mai el periodista sensibilitzat i amatent que dona la veu d'alarma, però la veritat és que el desassossec ens dura poc, tenim l'esperit ocupat per tot de fets meravellosos lligats a la gran Història i les petites històries se'ns deixaten en la immediatesa quotidiana. Ens marca, també, el séc de tots aquests anys en els quals no servia de res queixar-se, o en tot cas només servia per carregar-se-la.

Hi ha, en tot això, una dansa de molts milers de milions de pessetes i la por d'uns terminis que s'acaben. Algú sent que se li'n va de les mans molta tela per tallar i no tem precipitar-se, es deixa de subtiletes i va a la seva.

Si tenim unes veus que ens representen, o dotades de prou autoritat per creure que ens representaran en un futur pròxim, penso que podrien exigir una moratòria. Que no s'emprenguin ni es vulguin dotar de força legal (d'una legalitat posada en quarantena) plans comarcals, ni d'urbanització, ni de sistemes especials. Que no s'especuli sobre els terrenys ocupats per edificis d'interès històric o artístic. Que no es gestionin préstecs copiosos per pagar uns deutes contrets en circumstàncies que, possiblement, hauran d'ésser objecte d'investigació.

En una paraula: que la realitat sigui acceptada resignadament i amb paciència de bon perdedor, sense voler aprofitar de trascantó el vaivé del canvi ni les pauses estivals. Si alguna veu pot reclamar aquesta moratòria amb capacitat i força de convèncer, podria ocórrer que algunes dimissions que ara semblen molt improbables es produïssin d'una manera natural i espontània. No hi ha ningú que es busqui maldecaps de franc. ● PERE CALDERS